

Arrestnummer
C1752 / 2025
Repertoriumnummer
2025 / 1699
Datum van uitspraak
16 mei 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2024/PGG/1395 2024/VJ11/669

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2024/PGG/1395 - 2024/VJ11/669

Not.nr. BG.66.97.001211/21

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. _____ (RRN

met Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- beklaagde

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk:

zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt;

A optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning
buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd,

namelijk door het terrein meer te verharderen dan vergund,

(art. 4.1.1, 3° en 9°, 4.2.1, 1°, a), 4.2.2, 4.2.3, 4.2.4, 6.2.1, eerste lid, 1°, en 6.3.1, § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid, Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

voor 1 maart 2018 inbreuk uitmakende op artikel 4.2.1, 1° a, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

te in de periode van 22 januari 2018 tot 2 september 2020 op een niet nader te bepalen tijdstip

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde

ligging

aard en oppervlakte: servicestation, 12a 62ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

verkregen deels ingevolge aankoop jegens

die de eigendomstitel heeft

bij akte verleden voor notaris

te

deels ingevolge aankoop jegens

oij akte

verleden voor notaris

te

en deels ingevolge aankoop

jegens consoorten

bij akte verleden voor notaris

te

op 5 september 2017.

Vordering herstel

Eveneens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 6.3.1. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zich te horen veroordelen tot de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 13 mei 2024 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

Op tegenspraak ten aanzien van de beklaagde

Verklaart de feiten van de tenlastelegging voor de beklaagde

bewezen.

*Veroordeelt voor de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging tot **een geldboete van 2.000,00 euro, namelijk 250,00 euro verhoogd met 70 opdecimen.***

Zegt voor recht dat bij niet betaling binnen de wettelijke termijn de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 30 dagen.

*Veroordeelt een bedrag van **200,00 euro**, namelijk een bedrag van 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen, te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele*

redders;

Veroordeelt om te betalen de som van **300,12 euro** als gerechtskosten.

Veroordeelt tot het betalen van de vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **58,90 euro**.

Veroordeelt tot het betalen van een bedrag van **24,00 euro** als bijdrage voor het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

HERSTELVORDERING

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond.

Beveelt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand op het perceel gelegen te servicestation met een oppervlakte van 12a 62ca kadastraal bekend:

en dit binnen de termijn van **8 maanden** vanaf het definitief worden van het vonnis.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van **50,00 euro per dag vertraging** in nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 8 maanden vanaf het definitief worden van huidig vonnis.

Sluit een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis, 4° lid Ger.W. uitdrukkelijk uit.

Machtigt voor zover geen gunstig gevolg wordt gegeven aan boven vermeld bevel binnen de termijn van 8 maanden na het definitief worden van huidig vonnis het college van burgemeester en schepenen van en de gemeentelijke stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege om in de uitvoering ervan te kunnen voorzien op kosten van de veroordeelde

OP BURGERLIJK GEBIED

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan bij toepassing van artikel 4, tweede alinea VT.SV. aangehouden."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, op:

- 29 mei 2024 door de beklaagde
- 5 juni 2024 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in op die griffie, zoals voorgeschreven door artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Op de rechtszitting van 12 december 2024 legde het hof met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 3 april 2025.

Enkel de beklaagde legde een conclusie neer. Hij deed dit tijdig.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 3 april 2025 in het Nederlands:

- de beklaagde bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door advocaat-generaal.

2.1 De beide verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 13 mei 2024 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Ook de grievenformulieren zijn tijdig ingediend.

2.2 De advocaat van de beklaagde duidde in het grievenformulier een nauwkeurige grief aan over de straf. Hij vraagt de gunst van de opschorting, minstens een straf met uitstel. In de rubriek “Andere” betwist hij de opgelegde herstelmaatregel en de daaraan gekoppelde dwangsom.

Ook het openbaar ministerie duidde een grief aan over de straf: een zwaardere straf lijkt volgens het openbaar ministerie aangewezen. In de rubriek “Andere” vraagt het dat het hof een hogere dwangsom zou opleggen, omwille van de manifeste onwil van de beklaagde om de toestand te regulariseren. Ook dit zijn nauwkeurige grieven.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. Het hof stelt vast dat er in deze zaak geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

De devolutieve werking van de beperkte hoger beroepen en de grieven brengt mee dat het hof enkel nog te oordelen heeft over de straf, de herstelmaatregel en de bijdrage aan het Slachtofferfonds. Alle overige beslissingen van de eerste rechter zijn definitief.

3. De dagvaarding werd op 5 oktober 2023 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid zoals voorgeschreven door artikel 6.3.1, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

4. De eerste rechter vatte de feiten in het vonnis van 13 mei 2024 samen als volgt:

“1.1. Op 8 november 2021 stelde gemeentelijk verbalisant ruimtelijke ordening
op het terrein gelegen te onder andere vast dat het
terrein gedeeltelijk verhard was zonder vergunning.

Tussen de periode van het afleveren van de omgevingsvergunning d.d. 22 januari 2018 voor de realisatie van een nieuwe carwash en de aanvraag tot het regulariseren van de uitgevoerde werken d.d. 2 september 2020 werd er verharding aangelegd op het terrein zonder vergunning.

*Op 11 januari 2021 besliste het college van burgemeester en schepenen van om de
bijkomende verharding uit de regularisatieaanvraag te sluiten gezien het negatief advies van de cluster Openbaar Domein, het gedeeltelijk negatief advies van de Mobiliteitsdienst en het negatief advies van het Agentschap Wegen en Verkeer.*

In het vorig advies werd een toegangsbreedte van 5,00 m gunstig geadviseerd. Het Agentschap Wegen en Verkeer is van mening dat deze toegangsbreedte voldoende is rekening houdend met de verkeersgenererende activiteit op het perceel.

Het agentschap Wegen en Verkeer stelde dat zij de in de aanvraag voorziene breedte (8,90 m) van omsluiting naar de openbare weg niet zal toestaan.

Het Openbaar domein-groendienst adviseerde negatief voor het uitbreiden van de verharding op het terrein.

Volgens de Mobiliteitscel zijn de grasdallen een overbodige verharding die terug moet worden opgebroken met uitzondering van de zone ter hoogte van de meest noordelijke wasstraat (noordoostzijde verharding).

1.2. Tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij zijn aannemer had aangesproken om de oprit
aan te passen volgens de vergunning.

1.3. Tijdens een aanvullend verhoor verklaarde dat wat betreft de klinkers die niet
reglementair zouden zijn hij graag een onderhoud had gehad met de opsteller van het proces-verbaal.
Hij had een regularisatie-aanvraag ingediend maar er werd geen overeenkomst bereikt.”

5. Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1., eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

6. De beklaagde voorzag zijn terrein, ingericht als van meer verhardingen dan
was toegelaten volgens de verleende vergunning. Hij legde de voorschriften van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening naast zich neer in de stoutmoedige overtuiging dat dit onbestraft zou blijven. Hij plaatste zijn eigenbelang boven het belang dat de gemeenschap

heeft bij de naleving van een goede ruimtelijke ordening. Niettegenstaande zijn regularisatieaanvraag werd geweigerd, laat hij tot op vandaag na de niet vergunde verhardingen te verwijderen.

De op te leggen straf of maatregel moet de beklaagde duidelijk maken dat hij de naleving van de stedenbouwkundige regelgeving ernstig moet nemen. Het verlenen van de gunst van de opschorting zou de beklaagde onvoldoende laten inzien dat de stedenbouwkundige voorschriften dwingend zijn. De effectieve geldboete die de eerste rechter voorzag, is daarentegen passend en noodzakelijk om de beklaagde ertoe aan te zetten de regels inzake de ruimtelijke ordening voortaan wel stipt na te leven. Deze – overigens beperkte – geldboete leidt niet tot de sociale declassering van de beklaagde, noch belemmert ze op enige manier zijn sociale reclassering. De beklaagde haalt in conclusies een aantal omstandigheden aan die volgens hem een hinderpaal vormen voor het uitvoeren van herstel, waaronder aanpassingswerken die zou moeten uitvoeren. Het hof bespreekt ze hierna in randnummer 8.3. Er is helemaal niets dat de beklaagde belet of verhindert dat hij de verhardingen zou verwijderen tot wat in 2018 werd vergund, zodat ook die door de beklaagde ingeroepen omstandigheden geen reden zijn om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

Het hof verleent evenmin uitstel voor de geldboete, ook niet gedeeltelijk. Dit zou het ontradend effect van de straf volledig teniet doen.

De eerste rechter verhoogde de geldboete met de juiste decimen. De vervangende gevangenisstraf die hij voorzag, spoort de beklaagde voldoende aan tot het betalen van de geldboete.

7. De beklaagde is gehouden tot de kosten van de strafvordering in hoger beroep, aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald. Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Veroordeeld tot een correctionele hoofdstraf moet de beklaagde de bijdrage betalen van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 decimen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Over de kosten van de strafvordering in eerste aanleg, de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand en de vaste vergoeding in strafzaken, heeft de eerste rechter definitief beslist.

8.1 Op de rechtszitting van 3 april 2024 vorderde het openbaar ministerie het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik, onder verbeurte van een substantieel hogere dwangsom dan deze die de eerste rechter voorzag .

8.2 Artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

“Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.”

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald moet het hof nagaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het hof beoordeelt niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de herstellvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De rangorde van de te bevelen herstelmaatregelen in artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel.

In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkenen meebrengt. De concrete vaststelling dat de gevolgen van het misdrijf kennelijk niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden.

8.3 De beklaagde heeft de ruimtelijke ordening substantieel aangetast. Door het aanleggen van meer verharding dan was vergund, is er een verhardingsgraad van het perceel ontstaan die de ruimtelijke draagkracht ervan op onaanvaardbare wijze te boven gaat. De terreininrichting is hierdoor te druk en gaat de perken te buiten van wat stedenbouwkundig aanvaardbaar is. Dit blijkt heel duidelijk uit de afmetingen van deze bijkomende verhardingen – de huidige in- en uitrit is net geen tien meter breed, dit is bijna dubbel zo breed als is vergund - en de foto's in het strafdossier (p. 10 strafdossier).

Het hof beveelt daarom het herstel van de plaats naar de toestand zoals vergund door het college van burgemeester en schepenen van _____ op 22 januari 2018.

Het betalen van een meerwaarde herstelt de gevolgen van deze wederrechtelijke constructie niet op een wijze die kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

Het gevorderde herstel is bovendien evenredig aan de concreet vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en is redelijk in vergelijking tot de last die dit voor de beklaagde tot gevolg heeft.

Anders dan de beklaagde beweert, is het helemaal niet zo dat het voetpad over ongeveer de helft van het vergunde deel van de in- en uitrit sterk verhoogd is. Dit blijkt alleszins niet uit de foto's die de beklaagde zelf voorlegt. Het voetpad heeft daar een normale hoogte. Het is integendeel wel wat lager dan doorgaans het geval is, ter hoogte van het deel van de in- en uitrit waar de beklaagde meer verhardingen aanlegde dan vergund. Het is evenmin zo dat er een verkeersbord staat voor het vergunde deel van de in- en uitrit, op zo'n manier dat dit de toegang van _____ belemmert. Op de foto op pagina 5 van de conclusie van de beklaagde, net als op de foto op pagina 10 van het strafdossier, is slechts een klein verkeersbord te zien op korte afstand vóór die oprit en dit ter hoogte van het aangelegde grasperk, maar in geen geval op het voetpad ter hoogte van de in- en uitrit zelf. Het deksel van Proximus waar de beklaagde het in conclusies over heeft, is al helemaal niet te zien op de foto's die hij bezorgde, noch op de foto's in het strafdossier. Bovendien valt niet in te zien

hoe zo'n deksel aangebracht in de grond, dat ongetwijfeld slechts sporadisch moet worden geopend, hinderlijk kan zijn voor de op- en afrijdende auto's die hun auto willen wassen in de *self-carwash* van de beklaagde. Geen van deze door de beklaagde aangehaalde omstandigheden verhindert dat na het terugbrengen van de in- en uitrit tot de destijds vergunde toestand, toegankelijk zou zijn of op een normale wijze zou worden gebruikt.

Dat het met de verleende vergunning van 22 januari 2018 strijdige gedeelte van de in- en uitrit ook voordien al verhard was, vóór de beklaagde het terrein inrichtte als betekent niet dat het herstel onredelijk zou zijn. Ten onrechte bekijkt de beklaagde dit niet-vergunde verharde gedeelte op zichzelf, zonder rekening te houden met de aard en de functie van het volledige terrein, vroeger en nu, en zonder rekening te houden met de in vergunning van 2018 toegelaten totale verhardingen. Bovendien geeft hij een verkeerde voorstelling van zaken door voor te houden dat hij eigenlijk niet meer heeft gedaan dan een al aanwezige verharding niet te verwijderen. Bij verhoor op 20 januari 2022 noch bij verhoor op 9 september 2022 heeft hij dit beweerd. De foto op pagina 66 van het strafdossier toont aan dat alle verhardingen, zowel deze ter hoogte van de in- en uitrit als die op de rest van het terrein één geheel vormen, wat voldoende bewijst dat het de beklaagde is die al deze verhardingen heeft laten aanleggen, minstens heeft laten vernieuwen.

Dat er nu op het terrein meer groen is aangebracht dan voordien het geval was en dat het vroegere aanwezige fitnesscentrum werd vervangen door een wat volgens de beklaagde een verbetering zou inhouden, brengt evenmin mee dat de herstelmaatregel kennelijk onredelijk zou zijn.

De beklaagde voert aan dat als hij de in- en uitrit moet opschuiven naar rechts, dit zou betekenen dat de afdraai achteraan op de carwash verkleind wordt. Het zou daardoor een stuk moeilijker worden voor de voertuigen die uit de dichtstbijzijnde wasplaats rijden, om hun afdraai te realiseren richting de uitrit. Dit potentieel circulatieprobleem is nochtans enkel te wijten aan de beklaagde zelf, die absoluut vijf wasplaatsen op het terrein wilde voorzien, terwijl de dienst mobiliteit al in de vergunning van 2018 aangaf dat het beter zou zijn om de uiterst linkse wasplaats te supprimeren om zo meer ruimte te creëren om op een vlotte manier op het terrein te kunnen circuleren. De beklaagde betwistte dit toen en stelde voorop dat de wagens die gebruik maken van de uiterst linkse wasplaats, na de wasbeurt eerst naar de achteraan gelegen stofzuigerzone zouden rijden om zo problemen bij het afrijden te vermijden. Verleende toch een vergunning voor vijf wasplaatsen, onder de voorwaarde dat de beklaagde de gewenste circulatie op het terrein duidelijk zou maken aan de gebruikers door het aanbrengen van de nodige wegmarkeringen en verkeersborden, in overeenstemming met het advies van de dienst mobiliteit (p. 11 strafdossier). In plaats van dit te doen, verkoos de beklaagde de in- en uitrit bijna dubbel zo breed te maken dan wat is vergund. Het mobiliteitsprobleem dat mogelijk zal ontstaan bij uitvoering van de herstelmaatregel, kan dus worden opgelost door de werkwijze die de beklaagde destijds zelf voorstelde, in combinatie met de uitvoering van de voorwaarde

voorzien in de vergunning. Ook dit potentieel mobiliteitsprobleem is dus geen beletsel voor het opleggen van de herstelmaatregel.

De herstelmaatregel die het hof voorziet, is noodzakelijk om de goede plaatselijke ruimtelijke ordening te herstellen, niet minder, maar zeker ook niet meer. Er is dus geen reden om in de herstelmaatregel uitdrukkelijk te stipuleren dat de aanpassingen aan het terrein worden beperkt tot wat hoogst noodzakelijk is om de plaatselijke ordening te herstellen.

Hoger wees het hof er al op dat de hoogte van het voetpad, het verkeersbord en het deksel van Proximus op geen enkele manier een normaal gebruik van _____ verhinderen of beperken. Het is dan ook niet nodig, zo het hof dit al zo zou kunnen bevelen, om de herstelmaatregel op te leggen met een bijkomende termijn, waarin _____ ook de nodige aanpassingswerken moet uitvoeren, alvorens de beklaagde van start kan gaan, of mits de beklaagde een bijkomende termijn te verlenen waarin _____ eveneens de nodige aanpassingswerken moet uitvoeren vooraleer de beklaagde zijn aanpassingen moet doen.

8.4 Omwille van het talmen van de beklaagde in het verleden om tot herstel over te gaan, voorziet het hof de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna bepaalde modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om effectief zelf tot herstel over te gaan.

De beklaagde is op geen enkele wijze afhankelijk van de inspanningen van _____ om het herstel te kunnen realiseren, zodat die zagezegde door _____ uit te voeren werken, geen reden zijn om de beklaagde niet te veroordelen tot het betalen van een dwangsom.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om de beklaagde aan te zetten tot vrijwillig herstel. Dat is niet het geval voor het bedrag van de dwangsom zoals de eerste rechter voorzag, zodat het hof dit bedrag verhoogt tot het hierna bepaalde bedrag.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde al kon overgaan tot herstel en de ruime termijn die hen hiertoe nog wordt verleend, hebben tot gevolg dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de dwangsom pas zal kunnen verbeuren.

Overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening machtigt het hof de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien wanneer de beklaagde dit niet zelf binnen de gestelde termijn zou doen.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Perken van het hoger beroep:

De saisine van het hof is beperkt tot de beslissingen over de straf, de herstelmaatregel en de bijdrage aan het Slachtofferfonds.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan als volgt:

wijzig het beroepen vonnis voor zover bestreden **als volgt**:

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde voor de feiten van de telastlegging A tot een geldboete van 250 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 2.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van dertig dagen;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering in hoger beroep, voor het openbaar ministerie begroot op 108,01 euro;

wat betreft de herstellvordering:

beveelt aan het herstel in de oorspronkelijke staat van het perceel gelegen te kadastraal gekend als meer bepaald door het verwijderen van de verhardingen en het terugbrengen van de in- en uitrit van tot de toestand vermeld en vergund in de omgevingsvergunning van 22 januari 2018;

binnen een termijn van **zes maanden** nadat dit arrest in kracht van gewijsde is getreden;

onder verbeurte van een **dwangsom** van **150 euro** per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel.

Kosten eerste aanleg:	€ 300,12
Dagv. bekl.:	€ 32,83
Hypoth. inschr.:	€ 240,00
	€ 272,83
 Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 24,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 33,19
	€ 98,19
+ 10 % :	€ 9,82
Totaal :	€ 108,01

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren _____ die mede over de zaak heeft beraadslaagd en in de onmogelijkheid verkeert het arrest te ondertekenen (art. 785 Ger.W.) en _____ en in openbare rechtszitting van **16 mei 2025** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____